

“मीठे बच्चे- श्रीमतमा रामो सेवा गर्नेहरूलाई नै राजाईको पुरस्कार मिल्छ, तिमी बच्चाहरू अहिले बाबाको मदतगार बनेका छौ, त्यसैले तिमीलाई धेरै ठूलो पुरस्कार मिल्छ।”

प्रश्न:- बाबाको ज्ञान डान्स कुन बच्चाहरूको सम्मुखमा धेरै राम्रो हुन्छ?

उत्तर:- जो ज्ञानका सौखिन छन्, जसलाई योगको नशा छ, उनीहरूको सम्मुख बाबाको ज्ञान डान्स धेरै राम्रो हुन्छ। नम्बरवार विद्यार्थी छन्। तर अनौठो विद्यालय हो। कति बच्चाहरूमा अलिकति पनि ज्ञान छैन, केवल भावना बसेको छ, त्यस भावनाको आधारमा पनि वर्साको अधिकारी बन्छन्।

ओम् शान्ति। रुहानी बच्चाहरूलाई रुहानी बाबाले सम्झाउनुहुन्छ, यसलाई भनिन्छ रुहानी ज्ञान वा स्प्रीचुअल नलेज। स्प्रीचुअल नलेज केवल एक बाबामा नै छ, अरु कुनै पनि मनुष्यमा रुहानी ज्ञान हुँदैन। रुहानी ज्ञान दिनेवाला एक हुनुहुन्छ, जसलाई ज्ञानको सागर भनिन्छ। हरेक मनुष्यमा आफ्नो- आफ्नो खूबी हुन्छ नि। बेरिस्टर, बेरिस्टर हो। डाक्टर, डाक्टर हो। हरेकको इयुटी, पार्ट अलग-अलग छ। हरेक आत्मालाई ओ-आफ्नो पार्ट मिलेको छ र अविनाशी पार्ट छ। कति सानो आत्मा छ। आश्चर्य छ नि। गायन पनि छ- चम्किन्छ भृकुटीको बीचमा... यो पनि गाइन्छ निराकार आत्माको यो शरीर तख्त हो। छ धेरै सानो बिन्दी। अरु सबै आत्माहरू पात्र हुन्। एक जन्मको अनुहार अर्कोसँग मिल्दैन, एक जन्मको पार्ट अर्कोसँग मिल्दैन। हामी पहिले के थियौं र फेरि भविष्यमा के हुनेछौं भन्ने कुरा कसैलाई पनि थाहा छैन। यो बाबाले नै संगममा बसेर सम्झाउनुहुन्छ। बिहान तिमी बच्चाहरू यादको यात्रामा बस्छौ भन्ने निम्न लागेका आत्माहरू प्रज्ज्वलित हुन्छन् किनकि आत्मामा धेरै खिया लागेको छ। बाबाले सुनारको पनि काम गर्नुहुन्छ। पतित आत्माहरू जसमा मैला पर्छ, उनीहरूलाई पावन बनाउनुहुन्छ। मैला त हुन्छ नि। चाँदी, तामा, फलाम नाम पनि यसरी राखिएको छ। गोल्डन एज, सिलवर एज... सतोप्रधान, सतो, रजो, तमो... यी कुरालाई अरु कुनै मनुष्य गुरुले बुझ्न सक्दैनन्। एक सतगुरुले नै सम्झाउनुहुन्छ। सतगुरुको अकाल तख्त पनि भन्छन् नि। उहाँ सतगुरुलाई पनि तख्त चाहिन्छ नि। जसरी तिमी आत्माहरूको आफ्नो-आफ्नो तख्त हुन्छ, उहाँलाई पनि तख्त लिनुपर्छ। भन्नुहुन्छ मैले कुनचाहिं तख्त लिन्छु- यो दुनियाँमा कसैलाई पनि थाहा छैन। उनीहरू त नेति-नेति भन्दै आएका छन् अर्थात् हामी जान्दैनौं। तिमी बच्चाहरू पनि सम्झन्छौ पहिले हामी केही पनि जानेका थिएनौं। जसले केही पनि सम्झ्दैन उसलाई बेसमझ भनिन्छ। भारतवासी सम्झन्छन् हामी धेरै समझदार थियौं। विश्वको राज्य-भाग्य हाम्रो थियो, अब बेसमझ बनेका छौं। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले शास्त्र आदि जे जति पढेकाछौ, यो सबै अब भुल। केवल एक बाबालाई याद गर। गृहस्थ व्यवहारमा पनि रहन सक्छौ। संन्यासीहरूको अनुयायी पनि आफ्नो-आफ्नो घरमा रहन्छन्। कुनै कुनै सच्चा अनुयायी छन् भने उनको साथमा रहन्छन्। अरु कोही कतै, कोही कतै रहन्छन्। त्यसैले यी सबै कुरा बाबाले बसेर सम्झाउनुहुन्छ। यसलाई भनिन्छ ज्ञानको डान्स। योग त हो साइलेन्स। ज्ञानको हुन्छ डान्स। योगमा त विल्कुलै शान्त रहनुपर्छ। डेड साइलेन्स भनिन्छ नि। तीन मिनेट डेड साइलेन्स। तर त्यसको पनि अर्थ कसैले जान्दैन। संन्यासीहरू शान्तिको लागि जंगलमा जान्छन् तर त्यहाँ शान्ति कहाँ मिल्छ र। एक कहानी पनि छ- रानीको हार गलामा... शान्तिको लागि यो एउटा उदाहरण हो। बाबाले यस समयमा जुन कुरा बताउनुहुन्छ त्यो दृष्टान्त फेरि भक्ति मार्गका चल्दै आउँछ। बाबाले यस समयमा पुरानो दुनियाँलाई बदलेर नयाँ दुनियाँ बनाउनुहुन्छ। तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बनाउनुहुन्छ। यो त तिमीले बुझ्न सक्छौ। बाँकी यो दुनियाँ नै तमोप्रधान पतित छ किनकि सबै विकारबाट पैदा भएका छन्। देवताहरू त विकारबाट पैदा हुँदैनन्। त्यसलाई भनिन्छ सम्पूर्ण निर्विकारी दुनियाँ। निर्विकारी दुनियाँ अक्षर भन्छन् तर त्यसको अर्थ सम्झ्दैनन्। तिमी नै पूज्यबाट पुजारी बनेका छौ। बाबाको लागि कहिले पनि यसरी भनिदैन। बाबा कहिले पुजारी बन्नुहुन्न। मनुष्य त कण-कणमा परमात्मा भन्छन्। तब बाबा भन्नुहुन्छ- भारतवर्षमा जब-जब यस्तो धर्मगलानि हुन्छ... उनीहरू त केवल त्यसै श्लोक पढिरहन्छन्, अर्थ केही पनि जान्दैनन्। उनीहरू सम्झन्छन् शरीर पतित बन्छ, आत्मा बन्दैन। बाबा भन्नुहुन्छ- पहिले आत्मा पतित बन्छ फेरि शरीर पनि पतित बन्छ। सुनमा जब मैला पर्छ तब फेरि गहना पनि यस्तै बन्छ। तर यो सबै भक्ति मार्गमा हुन्छ। बाबाले सम्झाउनुहुन्छ- हरेकमा आत्मा विराजमान छ, भनिन्छ पनि जीवात्मा। जीव परमात्मा भनिदैन। महान आत्मा भनिन्छ, महान् परमात्मा भनिदैन। आत्माले नै

भिन्न-भिन्न शरीर लिएर पार्ट बजाउँछ। त्यसैले योग हो विल्कुल साइलेन्स। यो फेरि हो ज्ञान डान्स। बाबाको ज्ञान डान्स पनि उनीहरूकै सम्मुख हुन्छ जो सौखिन हुन्छन्। बाबाले जान्नुहुन्छ- कसमा कति ज्ञान छ, कति उनीहरूमा योगको पनि नशा छ। टीचरले त जान्दछ नि। बाबाले पनि जान्नुहुन्छ- कुन कुन राम्रो गुणवान बच्चाहरू छन्। राम्रा-राम्रा बच्चाहरूको नै जहाँ-तहाँ माग हुन्छ। बच्चाहरू पनि नम्बरवार छन्। प्रजा पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार नै बन्छ। यो स्कूल अथवा पाठशाला हो नि। पाठशालामा सधैं नम्बरवार बस्छन्। बुझ्न सकिन्छ- फलानो होशियार छ, यो मध्यम छ। यहाँ त यो बेहदको क्लास हो, यसमा कसैलाई नम्बरवार बसाउन सकिदैन। बाबाले जान्नुहुन्छ- मेरो सामुन्ने जो बसेका छन् यिनमा केही पनि ज्ञान छैन। केवल भावना छ। बाँकी न ज्ञान छ, न याद छ। यति निश्चय छ- उहाँ बाबा हुनुहुन्छ, उहाँबाट हामीलाई वर्सा लिनु छ। वर्सा त सबैलाई मिल्नु छ। तर राजाईमा त नम्बरवार पद छ। जसले धेरै राम्रो सेवा गर्छन् उनीहरूलाई त धेरै राम्रो पुरस्कार मिल्छ। यहाँ त सबैलाई पुरस्कार दिइरहन्छन्, जसले राय दिन्छ, परिश्रम गर्छ, उसलाई पुरस्कार मिल्छ। विश्वमा कसरी शान्ति हुन्छ भन्ने कुरा अहिले तिमी जानेका छौ। बाबाले भन्नु भएको छ, उनीहरूलाई सोध- विश्वमा शान्ति कहिले थियो? कहिल्यै सुन्नु भएको छ वा देख्नु भएको छ? कुन प्रकारको शान्ति माग्नु भएको हो? कहिले थियो? तिमी प्रश्न सोध्न सक्छौ किनकि तिमी जानेका छौ। जसले प्रश्न सोध्छ र स्वयं जान्दैन भने त्यस्तोलाई के भन्ने? तिमी अखबारद्वारा सोध- कुन प्रकारको शान्ति माग्नु भएको हो? शान्तिधाम त छ, जहाँ हामी सबै आत्माहरू रहन्छौ। बाबा भन्नुहुन्छ- एक त शान्तिधामलाई याद गर, अर्को सुखधामलाई याद गर। सृष्टि चक्रको पूरा ज्ञान नहुनाको कारण कति गफ लगाउँछन्। तिमी बच्चाहरू जानेका छौ- हामी डबल सिरताज बन्छौ। हामी देवता थियौ, अब फेरि मनुष्य बनेका छौ। देवताहरूलाई देवता भनिन्छ, मनुष्य होइन किनकि दैवी गुणवाला थिए नि। जसमा अवगुण हुन्छ उसले भन्छ- म निर्गुण हारामा कुनै गुण छैन। शास्त्रहरूमा जे कुरा सुनेका छन् त्यसलाई केवल गाइरहन्छन्- अचेतम् केशवम्.....। जसरी सुनालाई सिकाइन्छ। भन्छन्- बाबा हामी सबैलाई आएर पावन बनाउनुहोस्। ब्रह्मलोकलाई वास्तवमा दुनियाँ भनिदैन। वहाँ तिमी आत्माहरू रहन्छौ। वास्तवमा पार्ट बजाउने दुनियाँ यही हो। ऊ हो शान्तिधाम। बाबाले बसेर सम्झाउनुहुन्छ- मैले बसेर तिमी बच्चाहरूलाई आफ्नो परिचय दिन्छु। म आउँछु नै उसैमा जसले आफ्नो जन्मलाई जान्दैन। यिनले पनि अहिले सुन्छन्। म यिनमा प्रवेश गर्छु। पुरानो पतित दुनियाँ, रावणको दुनियाँ हो। जो नम्बरवन पावन थिए उनी नै फेरि नम्बर लास्ट पतित बनेका छन्। उनलाई आफ्नो रथ बनाउँछु। फस्ट नै लास्टमा आउँछन्। फेरि फस्टमा जानु छ। चित्रमा पनि सम्झाइएको छ- ब्रह्माद्वारा मैले आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्छु। यस्तो त भन्नुहुन्न कि म देवी-देवता धर्ममा आउँछु। जुन शरीरमा आएर बस्नुहुन्छ उनी नै फेरि गएर नारायण बन्छन्। विष्णु अरु कोही होइन। लक्ष्मी-नारायण अथवा राधा-कृष्णको जोडी भन्न सकिन्छ। विष्णु को हुन्- यो पनि कसैले जान्दैन। बाबा भन्नुहुन्छ- म तिमीलाई वेद-शास्त्र, सबै चित्र आदिको रहस्य सम्झाउँछु। म जसमा प्रवेश गर्छु उनी नै नारायण बन्छन्। प्रवृत्ति मार्ग हो नि। यी ब्रह्मा, सरस्वती, फेरि उनै लक्ष्मी-नारायण बन्छन्। यिनमा म प्रवेश गरेर ब्राह्मणहरूलाई ज्ञान दिन्छु। त्यसैले यी ब्रह्माले पनि सुन्छन्। यिनले फस्ट नम्बरमा सुन्छन्। यी हुन् ठूलो नदी ब्रह्मपुत्र। मेला पनि सागर र ब्रह्मपुत्रामा लाग्छ। ठूलो मेला लाग्छ, जहाँ सागर र नदीको संगम हुन्छ। म यिनमा प्रवेश गर्छु। यिनी यस्तो बन्छन्। यिनलाई त्यो बन्नमा एक सेकेन्ड लाग्छ। साक्षात्कार हुनासार्थ निश्चय हुन्छ- म यो बन्नेवाला छु। विश्वको मालिक बन्नेवाला छु। त्यसैले यो गदाई के गर्ने? सबै छोडिदिनुभयो। तिमीलाई पनि पहिले थाहा भयो- बाबा आउनु भएको छ, यो दुनियाँ खतम हुनेवाला छ अनि तुरुन्तै भाग्यौ। बाबाले भगाउनु भएको होइन। हो, भट्टी बन्नेवाला थियो। भन्ने गर्छन् कृष्णले भगाउनुभयो। ठीकै छ, कृष्णले भगाउनुभयो अनि पटरानी पनि त बनाउनुभयो नि। त्यसैले यो ज्ञानबाट विश्वको महाराजा-महारानी बन्छौ। यो त राम्रै हो। यसमा गाली खानुपर्ने आवश्यकता छैन। फेरि भन्नुहुन्छ- जब कलंक लाग्छ तब नै कलंकीधर बनिन्छ। कलंक लाग्छ शिवबाबामाथि। कति ग्लानि गर्छन्। भन्छन्- हामी आत्माहरू नै परमात्मा हौं, परमात्मा नै हामी आत्माहरू हौं। अब बाबाले सम्झाउनुहुन्छ- यस्तो होइन। हामी आत्माहरू अहिले ब्राह्मण छौ। ब्राह्मण नै सबैभन्दा उच्च कुल हो। यसलाई राजवंश भनिदैन। डिनायस्टी अर्थात् जसमा राजाई हुन्छ। यो तिम्रो कुल हो। छ धेरै सहज, हामी ब्राह्मणहरू नै देवता बन्नेवाला छौ। त्यसैले दैवीगुण अवश्य धारण गर्नु छ। सिंग्रेट, बिडी आदिको देवताहरूलाई भोग लगाइन्छ र? श्रीनाथ द्वारेमा घिउको माल बन्छन्। यति धेरै भोग लगाउँछन् कि दोकान नै लाग्छ। यात्रीहरूले गएर लिन्छन्। मनुष्यहरूको धेरै भावना रहन्छ। सत्ययुगमा त यी कुरा हुँदैनन्। यस्ता झिंगा आदि हुने छैनन् जसले कुनै चीजलाई खराब गरुन्। यस्तो बिमारी त्यहाँ हुँदैन। ठूला मानिसहरूको पासमा सफाई पनि धेरै रहन्छ। त्यहाँ त यस्ता कुरा नै हुँदैनन्। रोग आदि हुँदैनन्। यी सबै बिमारीहरू द्वापरदेखि निक्लिन्छन्। बाबा

आएर तिमीलाई एवर हेल्दी बनाउनुहुन्छ। तिमी पुरुषार्थ गर्छौं बाबालाई याद गर्ने, जसकारण तिमी सदा निरोगी बन्छौ। आयु पनि लामो हुन्छ। हिजोको करा हो। १५० वर्ष आयु थियो नि। अहिले त औसत ४०-५० वर्ष छ, किनकि उनीहरू योगी थिए, यी भोगी हुन्। तिमी राजयोगी, राजऋषि हौ त्यसैले तिमी पवित्र हौ। तर यो हो पुरुषोत्तम संगमयुग। महिना या वर्ष होइन। बाबा भन्नुहुन्छ— म कल्प-कल्प पुरुषोत्तम संगम युगे-युगे आउँछु। बाबाले दिनुहुँ सम्झाइरहनु हुन्छ। फेरि पनि भन्नुहुन्छ— एउटा कुरा कहिले पनि न भुल्नु— पावन बन्नु छ भने मलाई याद गर। आफूलाई आत्मा सम्झ। देहका सबै धर्मलाई त्याग गर। अब तिमीलाई फर्केर जानु छ। म आएको छु तिम्रो आत्मालाई सफा गर्ने, जसबाट फेरि शरीर पनि पवित्र मिल्छ। यहाँ त विकारबाट पैदा हुन्छन्। आत्मा जब सम्पूर्ण पवित्र बन्छ तब तिमी पुरानो जुत्तालाई छोड्छौ। फेरि नयाँ मिल्छ। तिम्रो गायन छ— वन्दे मातरम्। तिमीले धर्तीलाई पनि पवित्र बनाउँछौ। तिमी माताहरू स्वर्गको द्वार खोल्छौ। तर यो कसैले पनि जान्दैन। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) आत्मा रूपी ज्योतिलाई प्रज्ज्वलित गर्नको लागि बिहान सबेरै यादको यात्रामा बस्नु छ। यादले नै खिया निस्कन्छ। आत्मामा जुन मैला चढेको छ, त्यसलाई यादबाट निकालेर सच्चा सुन बन्नु छ।

२) बाबाबाट उच्च पदको पुरस्कार लिनको लागि भावनाको साथ-साथै ज्ञानवान र गुणवान पनि बन्नु छ। सेवा गरेर देखाउनु छ।

वरदान:- एक बल एक भरोसाको आधारमा मायालाई समर्पण गराउने शक्तिशाली आत्मा भव
 एक बल एक भरोसा अर्थात् सदा शक्तिशाली। जहाँ एक बल एक भरोसा हुन्छ त्यहाँ कसैले हल्लाउन सक्दैन। उनीहरूको अगाडि माया मूर्छित हुन्छ, समर्पित हुन्छ। माया समर्पित हुनाले सदा विजयी भयौ। त्यसैले यही नशा रहोस्— विजय मेरो जन्म सिद्ध अधिकार हो। यो अधिकार कसैले छिन्न सक्दैन। दिलमा यो स्मृति इमर्ज भइरहोस्— हामी कल्प-कल्पका शक्ति र पाण्डव विजयी बनेका थियौं, अहिले पनि बन्छौ र फेरि बन्नेछौं।

स्लोगन:- नयाँ दुनियाँको स्मृतिद्वारा सर्व गुणहरूको आह्वान गर अनि तीव्र गतिमा अगाडि बढ।